

ORĘDOWNIK

URZĘDOWY

Adres: Drukarnia
Centralna, Śrem.

powiatu śremskiego.

Telefony:
nr. 110 i 120.

Prenumerata: miesięcznie 2,20 zł. Cena pojedynczego numeru 30 g. Ogłoszenia: 20 g. za wiersz nonparelowy 1 łamowy lub jego miejsce.

Wychodzi w środy i soboty. Wydawca: Drukarnia Centralna w Śremie. Odpowiedzialni: za dział urzędowy — podpisujący za dział nieurzędowy: Eryk Średzki w Śremie.

Dział urzędowy.

Wojewódzki clearing pracy Nr. 25.

Wolne miejsca:

w Państwowych Urzędach Pośrednictwa Pracy i Ekspozyturach.

P. U. P. P. Poznań: 1 szlifierz, 1 koflarz w miedzi, 4 formiarzy, 2 szwajarów - ślus.

P. U. P. P. Bydgoszcz: 5 sług na wieś, 5 parobków na wieś, 4 techników na fortepiany.

P. U. P. P. Ostrów: 10 parobków sam., 8 chłopaków do bydła, 1 młynarz, 6 sług dom. dziewczyn na wieś.

Ekspoz. Gniezno: 20 drenarzy, 12 parobków, 220 niewiast do prac leśnych, 26 sług żeńskich pojedynczo na wioski, 3 basikarzy do wyrobów nowych systemów dubeltówek, 1 kołodziej do farb. powozów.

Ekspoz. Inowrocław: 70 robotników leśnych, 20 podróżujących na wirówki za prowizją, 1 agent (ka) na portrety za prowizją, 1 galwanizator do objęcia samodzielnie oddziału poniklowania części metalowych w warsztatach mechanicznych. Oferty piśmiennie z odpisami świadectw przestać do tutejszej Ekspozytury.

Ekspoz. Chodzież: 1 formiarz do odlewni żel., 1 pomoc. stolarski, 1 pomoc. obuwniczy, 15 parobków, 6 sług do gospodarstwa wiejskiego.

Ekspoz. Szamotuły: 30 monterów na montowanie maszyn młyńskich, 3 stolarzy na budowę (sam.) 240 robotników do wyróbki kopalniaków na akord, 4 młynarzy, 100 robotników do pogłębiania kanału na akord, 15 sług żeńskich pojedynczo do gospodarzy, 15 parobków pojedynczo do gospodarzy, 5 dojarek na konfrak sezon. do dworu, 280 kobiet, dziewczyn i chłopaków do robót pod kultury leśne.

Ekspoz. Nowy-Tomyśl: 1 służące, 1 parobek 600 pracowników do Nadleśnictwa państwowego w Sierakowie do kultur leśnych od 15 IX. br. Z tychże 10% mężczyzn reszta kobiety i chłopcy. Warunki jak podano w Woj. clearingu pracy Nr. 21.

Ekspoz. Leszno: 1 szofer starszy, 20 murarzy, 3 malarzy, 2 stolarzy, 1 bednarz, 3 obuwników, 1 introligator, 2 ekspedjentki do bufetu, 36 służących do miasta i na wieś, 27 parobków do gospodarzy.

Ekspoz. Kępno: 40 drenarzy,

Wolne miejsca dla terminatorów.

P. U. P. P. Poznań: 2 uczeni szlifierskich. —

Poszukują pracy: W Państwowych Urzędach Pośrednictwa Pracy i ich Ekspozyturach.

P. U. P. P. Poznań: 20 ślusarzy, 14 kowali, 5 tokarzy w żel., 4 mechaników, 3 elektrotechn., 2 heblarzy, 6 blacharzy, 14 stolarzy, 4 frezerów, 14 kołodziej, 8 cieśli, 4 murarzy, 4 malarzy, 1 dekarz, 5 tapicerów, 9 siodlarzy, 2 sztukatorów, 8 obuwników, 10 krawców, 5 drukarzy, 4 gastronomów, 1 kucharz, 8 piekarzy, 4 rzeźników, 4 szoferów, 1 fryzjer, 1 złotnik, 2 garncarzy, 3 introligatorów, 2 ogrodników, 2 młynarzy, 112 robotników niewyk., 30 ksiązkowych, 28 biuralistów, 174 handlowców, 2 techników, 2 nauczycieli, 5 urzęd. gosp., 7 muzyków, 1 laborant chemiczny, 2 inżynierów, 1 inżynier leśn., 1 mistrz tkacki, 23 ksiązkowe, 94 biuralistki, 43 ekspedjentki, 2 nauczycielki, 4 wychowawczynie, 1 artystka dramat., 20 inwalid. woj. do łżejszych prac, 164 robotnic.

P. U. P. P. Bydgoszcz: 18 ślusarzy, 9 kowali, 2 palaczy, 3 mechaników, 2 monterów, 2 szoferów, 2 formiarzy, 4 maszynistów, 1 topniarz, 2 tokarzy w żel., 2 murarzy, 1 cieśla, 1 dekarz, 1 szlifierz, 1 garncarz, 8 stolarzy, 6 kołodziej, 1 bednarz, 3 pilarzy, 10 obówników, 2 siodlarzy, 2 przykr. skór, 10 steperek, 1 nakładaczka, 1 zecer, 8 piekarzy, 12 rzeźników, 2 młynarzy, 1 browarz, 1 cygarnik, 15 krawców, 4 ogrodników, 16 urzęd. gosp., 1 nauczyciel, 3 nauczycielki, 9 techników, 47 biuralistów, 49 biuralistek, 64 handlowców, 20 ekspedjentek, 90 innych umysłowych, 208 robotnic, 350 robotników niewyk., 10 sług żeńskich, 7 inw. woj. c. p., 15 inw. woj. l. p.,

P. U. P. P. Ostrów: 60 ślusarzy, 3 blacharzy, 1 malarz, 2 szachtmistrzów, 27 kołodziej, 1 młynarz, 1 lokaj, 3 urzęd. gosp., 8 biuralistek, 3 drogerzystów, 1 inwal. woj. c. p. biurowy, 2 tokarzy, 1 formiarz, 1 dekarz, 1 kamieniarz, 1 siodlarz, 1 rzeźnik, 1 włódarkarz, 1 nauczyciel, 2 inw. woj. c. p. robotników, 40 kowali 6 cieśli, 2 tapicerów, 25 stolarzy, 2 piekarzy, 291 rob. niewyk., 1 szwajcar, 37 biuralistów, 6 ekspedjentek, 2 sanitariuszów.

Eksp. Gniezno: 10 górników 2 instalatorów, 2 mosiężników, 2 puszkarzy, 1 szofer, 1 formiarz w żel., 28 ślusarzy, 6 kowali, 5 palaczy-maszyn, 3 elektromonterów, 1 rzeźbiarz w kamieniu, 4 malarzy, 1 dekarz, 2 tapicerów, 1 lakiernik, 1 kołodziej, 15 stolarzy, 5 cieśli, 1 werkmistrz fabr. obuwia, 2 sio-

dlarzy, 18 obuwników, 2 stebnerki, 1 naklejarka obuwia, 1 zecer, 1 drukarz, 15 piekarzy, 2 rzeźników, 3 młynarzy, 1 powroźnik, 6 krawców, 7 krawcowych, 1 marszałka, 1 hafciarka, 1 zegarmistrz, 3 muzyków, 2 leśników, 4 ogrodników, 2 pom. gastr., 1 cukiernik, 2 pielęgniarki, 4 posługaczki, 1 prasowaczka, 5 służ. żen. do miasta, 221 robotn. niewyk., 142 robotnic do fabryk, 4 robotn. mł., 5 inw. woj. c. poszkod., 5 inwal. woj. lżej poszk., 7 urzęd. gospod., 1 b. kierownik stacji kol. powiat., 1 b. asyst. k. pow., 1 b. dozorca więzienia, 5 b. posterunkowych, 2 strażników celnych, 1 pomocn. techniczny, 1 inżynier geometra, 1 werkm. górniczy, 1 nauczyciel szkoły powszechnej, 1 nauczycielka szkoły powszechnej, 1 stenotypistka, 1 stenograf, 4 książkowych s. m., 9 książkowych s. żeńsk., 1 urzędnik bank., 9 biuralistów, 6 biuralistek, 1 kasjer, 1 magazynier, 1 podrzużający, 1 wolontariusz, 1 drogerzysta, 34 pom. handl. 1 bufetowa, 21 ekspedjentek.

Eksp. Inowrocław: 3 górników, 4 hutników szkła, 29 ślusarzy, 15 kowali, 1 mosiężnik, 2 formiarzy, 2 mechaników, 2 palaczy, 3 tokarzy, 6 stolarzy, 3 kołodzieji, 2 pantoflarzy, 2 krawców, 1 laborant, 4 piekarzy, 1 rzeźnik, 1 młynarz, 1 destylator, 4 urzędników gospod., 4 ogrodników, 32 biuralistów, 7 bankowców, 6 księgowych, 21 pom. handl., 10 zbożowców, 3 biuralistki, 1 kasjerka, 1 ekspedjentka, 78 robotnic tyton., 282 robotników niewyk.

Eksp. Chodzież: 2 ślusarzy, 4 kowali, 1 maszynista, 1 ceglarz, 2 cieśli, 1 mistrz malarski do fabryki porcelany, 1 młynarz, 83 robotn. niewyk., 7 kobiet do każdej pracy, 3 służące do miasta, 1 urzędn. gospod., 1 leśnik, 1 ogrodnik, 8 biuralistów, 1 ekspedjentka, 4 inw. woj. c. p. (z tych 2 biurowych i 2 robotników), 2 inw. woj. lżej poszk. (biurowych).

Eksp. Szamotuły: 3 ślusarzy maszyn, 3 kowali, 1 spawacz, 1 cieśla, 4 stolarzy, 1 kołodziej, 1 manipulant w drzewie, 1 młynarz, 53 robotn. niewyk., 2 bony do dzieci, 1 służąca do miasta, 5 parobków, sam., 1 rodziny na deputat, 1 ogrodnik, 2 urzęd. gosp., 1 pisarz podróżny, 1 nauczycielka, 2 księgowych, 4 biurowych, 4 handlowców, 8 robotn. młodoc., 2 inw. woj. c. p. i 4 l. p.

Eksp. Nowy - Tomyśl: 2 ślusarzy, 2 kowali, 3 palaczy, 1 maszynista, 1 kierownik parowozu, 1 siodlarz-fapicer, 1 młynarz, 2 leśników, 1 kasjer gospodarczy, 1 nauczyciel, 4 biuralistów, 1 biuralistka, 2 pomocników kupieckich, 1 kierownik fabryki, 2 pracowników graficznych, 1 pracowniczka graficzna, 79 robotników niewyk.

Eksp. Leszno: 2 kowali, 6 ślusarzy młodszych, 1 szofer młod., z 2 letnią praktyką, 1 mistrz ciesielski, 3 kołodzieji, 2 kuśnierzy, 1 piekarz, 3 młynarzy, 3 urzęd. gospod., 3 ogrodników, 2 leśników, 8 biuralistów, 2 biuralistki, 4 pom. handlowych, 2 ekspedjentki, 1 nauczyciel szkoły powszechnej, 2 woźnych, 1 drogerzysta, 1 krawiec, 95 robotn. niewyk., 1 robotnik na deputat, 2 inw. woj. c. poszk.

Eksp. Kępno: 1 górników, 10 ślusarzy, 6 kowali, 1 maszynista, 1 palacz, 3 cieśli, 1 stolarz, 1 szachmistrz, 2 techników budowl., 1 technik gorzelniczy, 1 młynarz, 1 urzędnik gospodarczy, 1 leśniczy, 5 biurowych, 3 robotnice niewykwalifikowane, 165 robotników niekwalif., 2 inw. woj. c. p.

Poszukują miejsc nauki:

Ekspoz. Szamotuły: 1 uczeń gorzelniczy.

Poznań, dnia 10-go września 1927 r.

Za Wojewodę:

Wilczyński,

Naczelnik Wydziału Pracy i Opieki Społecznej.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 sierpnia 1927 r.

O zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Wstęp.

Art. 1. W rozumieniu rozporządzenia niniejszego:

a) wyrażenie „zwalczanie” zaraźliwych chorób zwierzęcych oznacza zarówno zapobieganie tym chorobom, jak i tłumienie;

b) wyrażenie „zaraźliwe choroby zwierzęce” lub „zarazy” oznacza choroby wyszczególnione zarówno w tem rozporządzeniu, jak w rozporządzeniach, na jego podstawie wydanych;

c) wyrażenie „zwierzęta” oznacza wszystkie gospodarskie zwierzęta jednokopytne i racicowe oraz psy, koty, pszczoły, ryby, raki i inne zwierzęta o ile są użyteczne w gospodarstwie;

d) wyrażenie „zwierzę podejrzane” oznacza zarówno zwierzę podejrzane o chorobę, t. j. zwierzę z objawami uzasadniającymi obawę zaraźliwej choroby, jak i zwierzę podejrzane o zarażenie się, t. j. zwierzę bez objawów danej choroby, które jednak wskutek bezpośredniego lub pośredniego zeknięcia się ze zwierzętami chorem lub podejrzanym o chorobę albo z innych powodów jest prawdopodobnie nosicielem zarażka;

e) wyrażenie „zwierzę wrażliwe” na zarazę oznacza zwierzę, które zarazek przyjmuje i przenosi, choćby samo nie ulegało chorobie zarazkiem tym wywoływanej;

f) wyrażenie „ubój” oznacza zabicie w celu spożycia.

Rozdział I.

Władze i postępowanie.

Art. 2. Zwalczanie zaraźliwych chorób zwierzęcych na podstawie przepisów rozporządzenia niniejszego należy, o ile rozporządzenie to nie stanowi inaczej, do Ministra Rolnictwa, wojewodów i starostów we właściwym im zakresie działania.

Przez wyraz „starosta” rozporządzenie niniejsze rozumie wogóle władze administracyjne I instancji, a przez wyraz „wojewoda” wogóle władze administracyjne II instancji.

Art. 3. W razie wyjątkowej potrzeby Prezydent Rzeczypospolitej może na wniosek Ministra Rolnictwa, uchwalony w Radzie Ministrów, powoływać w drodze rozporządzeń na określony przeciąg czasu lub do odwołania, dla obszaru całego Państwa lub jego części, specjalną organa do zwalczania poszczególnych zaraźliwych chorób zwierzęcych oraz określić ich właściwość i stosunek do władz.

Art. 4. Władze wymienione w art. 2 i 3 zwalczają zaraźliwe choroby zwierzęce przy pomocy państwowych lekarzy weterynaryjnych, a w razie potrzeby przy pomocy samorządowych, a nawet prywatnych lekarzy weterynaryjnych, którzy w takim razie mają obowiązek i prawo przedsięwziąć w granicach otrzymanego zlecenia wszelkie czynności urzędowe, należące na podstawie rozporządzenia niniejszego do państwowych lekarzy weterynaryjnych.

Art. 5. W wypadkach koniecznej potrzeby, gdy sprawa nie cierpi zwłoki, Minister Rolnictwa może wydawać bezpośrednio zarządzenia i orzeczenia, należące do właściwości wojewodów, wojewodowie zaś w tych samych warunkach decyzje, należące do właściwości starostów.

Art. 6. Minister Rolnictwa władny jest w drodze rozporządzeń:

a) upoważniać wojewodów do wydawania zarządzeń i orzeczeń w sprawach zastrzeżonych mu w rozporządzeniu niniejszym; od tych zarządzeń i orzeczeń służy odwołanie do Ministra Rolnictwa.

b) zezwalać wojewodom na opowiadanie starostów do wydawania zarządzeń i orzeczeń w sprawach zastrzeżonych wojewodom w rozporządzeniu niniejszym; od tych zarządzeń i orzeczeń służy odwołanie do wojewody.

Art. 7. Zwalczanie na podstawie rozporządzenia niniejszego zaraźliwych chorób zwierząt, znajdujących się pod zarządem władz wojskowych, a stanowiących własność Państwa, należy do zakresu działania Ministra Spraw Wojskowych.

Władze wojskowe i cywilne obowiązane są zawiadamiać się wzajemnie o wybuchu i wygaśnięciu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Postępowaniem względem zwierząt, wymienionych w ustępie pierwszym, znajdujących się czasowo lub stale poza obrębem zarządzanym przez władze wojskowe, jak również zwierząt, znajdujących się w tym obrębie, a nie stanowiących własności Państwa, uregulują wspólnie Minister Rolnictwa i Minister Spraw Wojskowych.

Art. 8. Minister Rolnictwa jest władny:

a) zezwalać dla celów naukowych zakładom i Instytucjom naukowym na traktowanie zwierząt chorych i podajrzanych w sposób odmienny od przepisanego w rozporządzeniu niniejszym;

b) normować postępowanie przy zwalczaniu zaraźliwych chorób koni, przebywających w państwowych zakładach chowu koni.

Art. 9. W wypadku niewykonania zarządzeń, wydanych z mocy rozporządzenia niniejszego lub z mocy rozporządzeń na niem opartych, właściwe władze administracyjne mogą przeprowadzić wykonanie tych zarządzeń na koszt osób obowiązanych do wykonania.

Rozdział II.

O środkach przeciw przeniesieniu zaraźliwych chorób zwierzęcych z zagranicy.

Art. 10. Zabrania się sprowadzać z zagranicy i przeprowadzać przez terytorjum polskie zwierzęta chore i podejrzanę, zwłoki, części zwierząt i wytwory z takich zwierząt oraz wszystko, co prawdopodobnie jest rozsadnikiem zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Art. 11. Minister Rolnictwa może w drodze rozporządzeń dozwalać pod określonymi warunkami, odnaczyć lub całkowicie wzbraniać sprowadzenia z zagranicy i przeprowadzenia przez terytorjum polskie zwierząt, zwłok, części zwierząt i wytworów zwierzęcych oraz wystęgi, co może być rozsadnikiem zarazy, jak również sprowadzenia z zagranicy surowic i szczepionek dla helów weterynaryjnych oraz preparatów do rozpoznawania zaraźliwych chorób zwierzęcych. W braku takich rozporządzeń sprowadzanie z zagranicy i przeprowadzenie przez terytorjum polskie wymaga w każdym poszczególnym wypadku uprzedniego zezwolenia Ministra Rolnictwa.

Jeżeli wymienione wyżej surowice, szczepionki oraz preparaty mogą być stosowane również w medycynie, rozporządzenia i zezwolenia, o których mowa w artykule niniejszym, będą wydawane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 12. Minister Rolnictwa może w drodze rozporządzeń poddać obrót zwierzętami i przedmiotami, mogącymi być nosicielami zarasków, na przylegających do granicy obszarach takim ograniczeniom, które w razie przyniesienia z zagranicy zaraźliwej choroby zwierzęcej, umożliwiłyby jaknajrychlejsze jej ujawnienie i stłumienie.

Art. 13. W razie groźnego niebezpieczeństwa przeniesienia zarazy Minister Rolnictwa po zastosowaniu środków ochronnych, wymienionych w artykułach 11 i 12, może w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami zarządzić odkażanie osób, przybywających z zagranicy i ich rzeczy.

Art. 14. W razie groźnego niebezpieczeństwa przyniesienia z zagranicy księgosuszu Minister Rolnictwa zawiadomi właściwego ministra, który zarządzi strażenie granicy przez siłę zbrojną.

Art. 15. Przepisy rozdziału niniejszego nie naruszają zobowiązań przyjętych przez Państwo w umowach międzynarodowych.

Rozdział III.

O środkach przeciwko zaraźliwym chorobom zwierzęcym w kraju.

Art. 16. Wojewodowie mogą w celu ochrony od niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych zarządzić:

a) ograniczenie lub wzbronienie osobom, mającym wskutek swego zatrudnienia styczność ze zwierzętami, zwłokami zwierząt, lub surowcami zwierzęcymi (garbarze, oprawcy, misiarze, osoby handlujące i t. p.) wstępu do stajen, obór, i chlewów i t. p.;

b) oczyszczanie i odkażanie ramp i miejsc tymczasowego postoju na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych oraz wagonów kolejowych, statków i innych środków, użytych do przewozu zwierząt i wytworów zwierzęcych, tudzież narzędzi i przedmiotów, użytych przy ładowaniu i wyładowaniu, o ile oczyszczanie i odkażanie nie jest w obowiązujących przepisach przewidziane;

c) zaopatrzenie rzeźni i targowisk (miejsc spędu zwierząt) w urządzenia zabezpieczające prawidłowe przeprowadzenie nadzoru weterynaryjnego, jak również oczyszczanie i odkażanie; zupełne odosobnienie targowisk (miejsc spędu) zwierząt użytkowych i hodowlanych od rzeźni i targowisk zwierząt rzeźnych;

d) zaopatrzenie stajen zajezdnych i przedsiębiorstw handlu zwierzętami w urządzenia umożliwiające oczyszczanie i odkażanie;

e) zaopatrzenie grzebownisk, rakarni, zakładów utylizacyjnych, garbarni i innych przedsiębiorstw przerobu zwłok zwierzęcych i surowców zwierzęcych w urządzenia, zabezpieczające od roznoszenia zaraźliwych chorób zwierzęcych;

f) zaopatrywanie psów w obroże z podaniem na nich znaków umożliwiających ustalenie miejsca zamieszkania i nazwiska posiadacza;

g) prowadzenie wykazów stanowienia koni;

h) badanie w pewnych odstępach czasu zwierząt, używanych w przedsiębiorstwach przewozowych oraz zwierząt wskutek sposobu ich użycia stykających się często ze zwierzętami innych posiadaczy

lub miejscami ich postoju, zwierząt używanych w kopalniach, w handlu domokrażnym i zwierząt będących w posiadaniu osób nie mających stałego zamieszkania.

Art. 17. Wszelkie inne zarządzenia poza wymienionymi w art. 16 należą do Ministra Rolnictwa. W szczególności Minister Rolnictwa może zarządzić:

a) badanie zwierząt przez państwowych lekarzy weterynaryjnych na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych;

b) zaopatrywanie w świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt, będących w posiadaniu osób handlujących, oraz zwierząt dostarczonych: na stacje kolejowe i przystanie wodne do załadowania, na targowiska, jarmarki, pokazy i przetargi publiczne;

c) rejestrację i znakowanie zwierząt, będących w posiadaniu osób handlujących;

d) prowadzenie przez osoby handlujące wykazu zakupionych i sprzedanych zwierząt;

e) zaopatrzenie mleczarni, otrzymujących mleko z różnych gospodarstw, w urządzenia, zabezpieczające od roznoszenia zaraźliwych chorób zwierzęcych i umożliwiające oczyszczanie i odkażanie;

f) poddawanie nadzorowi weterynaryjnemu w oznaczonym zakresie przetargów zwierząt, zakładów tuczenia dla celów przemysłowych, krowiarni, wspólnych pastwisk, stajni zajezdnych, przedsiębiorstw handlu zwierzętami, stawów rybnych, wylęgarni, zimochowów i urządzeń dla przechowywania ryb;

g) określenie warunków zarobkowego leczenia i trzebień zwierząt przez osoby nie posiadające dyplomu lekarza weterynaryjnego.

Art. 18. Wytwarzanie i wprowadzanie w obrót szczepionek i surowic dla celów weterynaryjnych oraz preparatów do rozpoznawania zaraźliwych chorób zwierzęcych, wymaga uprzedniego zezwolenia Ministra Rolnictwa, który może zarządzić państwową kontrolę wyrobów tych oraz wyrobów zagranicznych.

Jeżeli wymienione wyżej szczepionki, surowice i preparaty mogą być stosowane również w medycynie, zezwolenia lub zarządzenia kontroli wymienione w artykule niniejszym mają być wydawane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 19. Wszelkie targi, jarmarki i pokazy zwierząt, rzeźnie publiczne i prywatne, mleczarnie, lecznice i uzdrowiska dla zwierząt podlegają nadzorowi weterynaryjnemu władz administracyjnych, który określony będzie przez Ministra Rolnictwa.

Mniejsze targi i pokazy zwierząt mogą być przez Ministra Rolnictwa od nadzoru powyższego zwolnione.

Art. 20. Właściciele zwierząt, jako też wszyscy, którzy z tytułu faktycznego posiadania lub używania zwierzęcia albo tytułu wykonywania urzędu lub zawodu mają styczność ze zwierzętami, są obowiązani zgłosić niezwłocznie do najbliższego posterunku policji lub bezpośrednio do starosty każdy wypadek zachorowania, jak również wystąpienia objawów, wzbudzających podejrzenie zachorowania na jedną z następujących chorób:

a) księgosusz,

b) zarazę płucną bydła rogatego,

c) pryszczycę,

d) wąglik,

e) szelustnice,

f) zarazę dziczyzny i bydła rogatego,

g) gruźlicę bydła rogatego w postaci otwartej (płuc, wymienia, macicy i jelit),

h) nosaciznę zwierząt jednokopytowych,

i) ospę owczą,

j) zarazę stadniczą koni,

k) otręt koni i bydła rogatego,

l) świerzby zwierząt jednokopytowych i owiec,

m) wściekliznę,

n) pomór i zarazę świń,

o) różycę świń,

p) cholerę drobiu i pomór kur.

Art. 21. Osoby, które zwierzętami władają, winny równocześnie ze zgłoszeniem:

a) zwierzęta chore i podejrzaną odosobnić od innych zwierząt, które mogłyby ulec danej zarazie;

b) nie wyprowadzać takich zwierząt poza obręb swego gospodarstwa;

c) zabronić dostępu do miejsca postoju takich zwierząt osobom postronnym, z wyjątkiem organów władzy i lekarzy weterynaryjnych;

d) zwierzęta padłe i zabite przechować w miejscach odosobnionych z zachowaniem potrzebnej ostrożności.

Art. 22. Posterunek policji obowiązany jest natychmiast powiadomić starostę o otrzymanym zgłoszeniu, jak również o ujawnionych w inny sposób wypadkach chorób zaraźliwych lub ich podejrzeniu.

Art. 23. Starosta, otrzymawszy zgłoszenie (art. 20 i 22), lub też dowiedziawszy się w jakikolwiek inny sposób o zaraźliwej chorobie zwierzęcej, lub jej podejrzeniu, obowiązany jest przeprowadzić natychmiast przez państwowego lekarza weterynaryjnego zbadanie stanu rzeczy na miejscu.

Państwowy lekarz weterynaryjny po zbadaniu zwierząt i przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń co do rodzaju choroby, stopnia jej rozszerzenia i niebezpieczeństwa oraz przyczyny, ustali czy i która z zaraźliwych chorób zwierzęcych została stwierdzona lub czy jest uzasadnione jej podejrzenie, jak również ustali okoliczności i fakty mające znaczenie dla odszkodowania lub zapomogi.

Stosownie do rodzaju i niebezpieczeństwa choroby państwowy lekarz weterynaryjny, zgodnie z postanowieniami rozporządzenia niniejszego i rozporządzeń wykonawczych, winien natychmiast zarządzić tymczasowe niezbędne środki w celu umiejscowienia choroby. O zarządzeniach tych państwowy lekarz weterynaryjny zawiadamia posiadacza zbadanych zwierząt oraz na piśmie miejscową władzę gminną, która niezwłocznie poda te zarządzenia do wiadomości osób zainteresowanych, względnie także do wiadomości publicznej i dopilnuje ich wykonania.

Art. 24. Jeżeli według opinii państwowego lekarza weterynaryjnego stwierdzenie rodzaju choroby możliwe jest tylko przez dokonanie sekcji, a niema potrzebnego do tego zwierzęcia zabitego lub padłego, wojewoda może zarządzić zabicie podejrzanego zwierzęcia.

Przy czynnościach państwowego lekarza weterynaryjnego, mających na celu rozpoznanie rodzaju choroby, może być obecny lekarz weterynaryjny powołany przez posiadacza zwierzęcia, o ile to nie spowoduje zwłoki w ustaleniu stanu rzeczy. Zdanie tego lekarza, o ile jest niezgodne z ustaleniem państwowego lekarza weterynaryjnego, winno być wraz z uzasadnieniem dołączone do akt sprawy. Urzędowe stwierdzenie pewnych chorób można uzależnić od przeprowadzenia badań rozpoznawczych, lub od ustalenia państwowego lekarza weterynaryjnego wyższej instancji. Sposób wykonania niniejszego przepisu określi Minister Rolnictwa.

Art. 25. W wypadku stwierdzenia przez państwowego lekarza weterynaryjnego wybuchu choroby zaraźliwej lub jej podejrzenia, starosta winie zarządzić środki, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem i w rozporządzeniach na jego podstawie wydanych, uwzględniając potrzeby życia gospodarczego.

W miejscowościach, w których przez państwowego lekarza weterynaryjnego już został stwierdzony wybuch pryszczycy, otru, różycy świc, cholery drobiu i pomoru kur, starosta może w razie zgłoszenia nowych wybuchów tych chorób zarządzić środki, przewidziane w rozporządzeniu niniejszem, bez uprzedniego delegowania na miejsce państwowego lekarza weterynaryjnego.

Minister Rolnictwa może przepis ten zastosować również do innych zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Art. 26. W wypadku stwierdzenia (art. 23) zaraźliwej choroby zwierzęcej lub jej podejrzenia mogą być zastosowane następujące środki:

a) odosobnienie, strzeżenie, obserwowanie, rejestracja i znakowanie zwierząt dotkniętych zarazą, podejrzanych i wrażliwych na daną zarazę;

b) ograniczenie obrotu takimi zwierzętami oraz określenie sposobu używania zwierząt chorych, podejrzanych, sposobu użytkowania surowców ze zwierząt chorych i podejrzanych, tudzież ograniczenie obrotu zwierzętami i przedmiotami, mogącymi być rozsochnikami zarazy;

c) zakaz spędu zwierząt z miejscowości zapowietrzonych lub zagrożonych, albo wykluczenie pewnych gatunków zwierząt od spędzania na targi, iarmarki, pokazy i t. p.;

d) badanie przez lekarza weterynaryjnego zwierząt podejrzanych i wrażliwych na zarazę;

e) pobieranie próbek części narządów, krwi, wydalin lub wydzielin zwierzęcia oraz wykonywanie szczepień w celach rozpoznawczych;

f) wzbrnienie stosowania, bez uprzedniego zezwolenia władzy, środków mających na celu rozpoznanie zaraźliwej choroby zwierzęcej;

g) szczepienie zwierząt wrażliwych na zarazę;

h) zabijanie zwierząt dotkniętych zarazą i podejrzanych w wypadkach wyraźnie przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem lub w rozporządzeniach na jego podstawie wydanych, oraz wykonywanie sekcji zwierząt zabitych i padłych;

i) oczyszczanie, odkażanie, niszczenie lub usuwanie w sposób wykluczający niebezpieczeństwo zarazy zwłok zwierzęcych, części ciała zwierzęcego nie nadających się do użycia, wytworów oraz odpadków ze zwierząt chorych i podejrzanych, tudzież nęwozu, narzędzi i przedmiotów, które z temi zwierzętami były w bezpośrednim lub pośrednim zetknięciu;

k) oczyszczanie i odkażanie stajen, stanowisk i dróg, używanych przez zwierzęta chore lub podejrzane, jak również zwierząt, które mogą być rozsodnikami zarazy, dalej podściółki i paszy a w razie potrzeby także osób, które były w styczności ze zwierzętami chorem lub podejrzanem oraz rzeczy tych osób;

l) zakaz wypuszczania samopas swn, psów, kotów i innych zwierząt;

m) poddanie ubojowi zwierząt wpędzanych do rzeźni i na targowiska rzeźne;

n) przymusowe wylowienie ryb, pozostawienie stawów ugiorem, odkażanie stawów, wylegarni, zimochowów i urządzeń do przechowywania ryb;

o) ogłaszanie o wybuchu i wygaśnięciu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Art. 27. Ograniczenia, wynikające z punktu b) art. 26, mogą być stosowane między innymi przez:

a) uznanie pewnego miejsca lub obszaru jako zamkniętego dla wyprowadzenia i wprowadzenia doń zwierząt chorych, podejrzanych i wrażliwych na zarazę, stosownie do rodzaju zarazy, rozmiaru grożącego niebezpieczeństwa i stosunków miejscowych; zamknięcie może dotyczyć również paszy, ściółki i wogóle przedmiotów uznanych za możliwe rozsodniki zarazy;

b) wstrzymanie dalszego przewozu, pędzenia lub innego prowadzenia zwierząt;

c) zakaz lub ograniczenie wypędzania zwierząt na pastwisko oraz używania pewnych dróg i ulic;

d) zakaz wspólnego używania studzien, miejsc pojenia, pławienia i t. p.

Art. 28. Minister Rolnictwa określi wypadki i sposób stosowania środków przewidzianych w art. 26 i 27 oraz wskaże w rozporządzeniu władze powołane do ich stosowania, nie naruszając przytem przepisów, zawartych w art. 30 do 74, a dotyczących poszczególnych chorób zwierzęcych.

Art. 29. Minister Rolnictwa może dla obszaru całego Państwa lub jego części w drodze rozporządzeń:

a) włączać do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania, inne choroby, w art. 20 nie wymienione, oraz przepisywać sposób ich zwalczania środkami przewidzianymi w rozporządzeniu niniejszem;

b) wyłączać od obowiązku zgłaszania na czas określony lub do odwołania poszczególne choroby, wymienione w art. 20.

Rozdział IV.

O środkach przeciwko poszczególnym zaraźliwym chorobom zwierzęcym.

1. Księgosusz.

Art. 30. W razie urzędowego stwierdzenia podejrzenia księgosuszu należy:

a) wzbrnić wstępu do miejsca lub obszaru uznanego za zamknięty (art. 27) osobom obcym z wyjątkiem lekarzy weterynaryjnych, organom władz duchownych, lekarzy i arkuszerów w celu umożliwienia im wypełnienia obowiązków służbowych lub zawodowych, jako też z wyjątkiem innych osób, które ze względów szczególnych uzyskają na wstęp każdorazowo zezwolenie starosty;

b) zarządzić na określonym obszarze obowiązek zgłaszania każdego wypadku zachorowania lub padnięcia zwierząt wrażliwych na księgosusz;

c) wzbrnić na określonym obszarze usuwania zwłok zwierząt wrażliwych na księgosusz, bez uprzedniego zbadania ich przez państwowego lekarza weterynaryjnego;

d) zarządzić na określonym obszarze badanie przed ubojem i po uboju zwierząt wrażliwych na księgosusz;

e) zakazać obcowania mieszkańców miejsca lub obszaru zamkniętego z posiadaczami zwierząt wrażliwych na księgosusz, względnie opuszczania miejsca lub obszaru zamkniętego bez uprzedniego oczyszczenia i odkażenia obnażonych części ciała, obuwia, odzieży, tudzież przenoszonych rzeczy.

Art. 31. W razie stwierdzenia księgosuszu, prócz zastosowania środków, wymienionych w art. 30, należy zarządzić:

a) natychmiastowe zabicie zwierząt chorych, podejrzanych o chorobę oraz, o ile nie zostanie zastosowane szczepienie, także zwierząt podejrzanych o zarażenie się;

b) zniszczenie w całości wraz ze skórą zwłok zwierząt dotkniętych księgosuszem i podejrzanych o księgosusz;

c) otaczanie miejscowości zapowietrzonej lub jej części kordonem cywilnym, policyjnym lub wojskowym, a nadto zamknięcie pewnych dróg lub ulic dla ruchu osób; w celu umożliwienia władzom administracyjnym ustanowienia kordonu wojskowego Minister Spraw Wojskowych wyda potrzebne zarządzenia.

Szczepienie może być przeprowadzone tylko na zarządzenie Ministra Rolnictwa.

Art. 32. W razie urzędowego stwierdzenia księgosuszu u zwierząt przeprowadzanych, przewożonych kolejami, statkami, lub znajdujących się na jarmarkach, przetargach, pokazach i w rzeźniach, może być zarządzone niezwłoczne zabicie wszystkich zwierząt tak chorych, jak podejrzanych i wrzliwych na tę zarazę, co do których przypuszczać wypada, że się zetknęły bezpośrednio ze zwierzętami chorem.

Art. 33. Przepisy wykonawcze określać będą w jakich wypadkach zarządzenia, wymienione w art. 30 do 32, stosowane być mają przez starostów, a w jakich przez wojewodów.

Art. 34. Wojewoda określa i ogłasza pewne obszary, jako okręgi zapowietrzone lub zagrożone księgosuszem i w okręgach takich zarządza zakaz lub ograniczenie obrotu zwierzętami i przedmiotami, mogącemi roznosić zarazę.

Art. 35. W razie urzędowego stwierdzenia księgosuszu lub podejrzenia tej choroby, Minister Rolnictwa, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, może zarządzić ograniczenie ruchu osób na pewnym obszarze, między innemi, przez zakaz odbywania targów, jarmarków, odpustów, pielgrzymek i wszelkich innych zgromadzeń publicznych.

2. Zaraza płucna.

Art. 36. Starosta po urzędowym stwierdzeniu zarazy płucnej winien zarządzić natychmiastowe zabicie zwierząt chorych i podejrzanych, Minister Rol-

nictwa może jednak zarządzić, ażeby zabicie zwierząt podejrzanych o zarażenie się było uzależnione od wyników uprzednio przeprowadzonych badań rozpoznawczych.

Art. 37. Mięso zwierząt chorych na zarazę płucną dopuszcza się do obrotu dopiero po zbadaniu przez lekarza weterynaryjnego i po zupełnem ostudzeniu; części nie nadające się do użytku ulegną zniszczeniu;

Art. 38. Szczepienia przeciw zarazie płucnej mogą być stosowane tylko za zezwoleniem Ministra Rolnictwa.

Art. 39. Wojewoda może określić i ogłosić pewne obszary jako okręgi zapowietrzone lub zagrożone zarazą płucną i w okręgach takich zarządzić zakaz lub ograniczenie obrotu zwierzętami, surowcami zwierzęcemi i przedmiotami, mogącemi roznosić zarazę.

3. Pryszczycza.

Art. 40. Gdy na obszarze dotąd wolnym od pryszczycy zajdą pojedyncze wypadki tej choroby, Minister Rolnictwa ma prawo zarządzić zabicie zwierząt chorych i podejrzanych, jeżeli przypuszczać można, iż przez to da się osiągnąć zupełne stłumienie zarazy.

Art. 41. Wojewoda może określić i ogłosić pewne obszary za okręgi zapowietrzone i zagrożone pryszczycą i w okręgach takich zarządzić zakaz lub ograniczenie obrotu zwierzętami, surowcami zwierzęcemi i przedmiotami, mogącemi roznosić zarazę.

Starosta może zarządzić szczepienie zwierząt zagrożonych zarazą.

Art. 42. Użytkowanie niewyjałowionego w sposób przepisany mleka ze zwierząt chorych na pryszczycę, jak również wprowadzenie w obrót takiego mleka z zagrod i pastwisk zapowietrzonych, jest wzbronione.

(Ciąg dalszy nastąpi).

U padłego konia w Majętności Dobczyń
stwierdzono urzędowo zarazę piersiową

Dolsk, dnia 14 września 1927 r.

Komisarz obwodowy
Stabęcki.

Dział nieurzędowy.

Spichlerz
duży, obszerny
nadający się na handel zboża etc.
od zaraz korzystnie do wynajęcia.

Zgłoszenia przyjmuje

Czesław Gałęcki, Śrem

Telefon 57.

Cukrownia w Środzie

wypłaca na poczet buraków kampanji 1927/28
zaliczkę 50,— złotych za 1 morgę.

Wioski mają się zgłaszać po wypłatę:
w poniedziałek dnia 26. 9. 27. na literę A, B, C, D,
we wtorek „ 27. 9. 27. na „ G, H, J, K,
w środę „ 28. 9. 27. na „ L, M, N, O,
w czwartek „ 29. 9. 27. na „ P, R, S, St,
w piątek „ 30. 9. 27. na „ T, W, Z.

Zaznaczamy, że Kasa wypłaca tylko od godziny 8 rano
do 12-ej w południe i tylko za okazaniem książeczek obra-
chunkowych.

Zgłaszającym się plantatorom w nie swoich dniach pod
żadnym pozorem Cukrownia wypłacać nie będzie.

Cukrownia w Środzie Tow. Akc.